

Sygn. akt II K 21/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Przeworsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Gaca

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Półtorak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Przeworsku Marzeny Strokoń

po rozpoznaniu w dniach 6 kwietnia 2016 r., 21 kwietnia 2016 r., 12 maja 2016 r., 2 czerwca 2016 r. i 14 czerwca 2016 r.

sprawy

Z. Z.

s. W. i W. z domu P.

ur. (...) w N.

oskarżonego o to że:

w dniu 7 listopada 2015 roku w P., woj. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) poprzez wybitcie tylnej szyby używając do tego kostki brukowej powodując straty w wysokości 1085,63 zł na szkodę M. B. i J. B.

tj. o przestępstwo z art. 288§1kk

u z n a j e

I. oskarżonego Z. Z. za winnego popełnienia czynu wyżej w wyroku opisanego, a stanowiącego przestępstwo z art. 288§1 kk i za to na zasadzie art. 288§1 kk w zw. z art. 37a kk

s k a z u j e

go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin miesięcznie

II. na zasadzie art. 46§1kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych M. B. i J. B. solidarnie kwoty 1085,63 (jeden tysiąc osiemdziesiąt pięć złotych 63/100)

III. na zasadzie art. 616 §1 pkt 1 i § 2 pkt 1 i 2 kpk, art. 627 kpk i art. 2 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zmian.) **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w tym tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa kwotę 1103,20 (jeden tysiąc sto trzy złotych 20/100) oraz tytułem opłaty kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych.

IV. na zasadzie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z dn. 5 listopada 2016 r. poz. 1801) **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. z Kancelarii

Adwokackiej w P. ul. (...) kwotę 1033,20 (jeden tysiąc trzydzieści trzy złotych 20/100) tytułem kosztów pomocy związanej z ustanowieniem obrońcy z urzędu dla oskarżonego Z. Z.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Przeworsku

z dnia 14 czerwca 2016 roku

sygn. akt II K 21/16

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 listopada 2015 roku oskarżony Z. Z. w godzinach popołudniowych udał się do oddalonego o kilkaset metrów od jego miejsca zamieszkania lokalu gastronomicznego (...) w P. przy ulicy (...), gdzie spożył 4 piwa. Przebywał tu w towarzystwie kolegów A. D. (1), P. S. i P. P., którzy również spożywali z nim alkohol.

Około godziny 19.15 w barze miała miejsce interwencja policji wobec nietrzeźwego A. D. (1), który z uwagi na ilość spożytego alkoholu nie mógł o własnych siłach opuścić lokalu, a jego właściciel zamierzał już go zamknąć i wypraszał ostatnich klientów. Interwencję tę wezwał P. S.. Przybyli na miejsce funkcjonariusze policji dla zapewnienia bezpieczeństwa odwieźli nietrzeźwego A. D. (1) do miejsca zamieszkania.

Po odjeździe policji oskarżony opuścił lokal wraz z P. P. i P. S., po czym wszyscy trzej rozeszli się w kierunku swoich domów.

Oskarżony około godz. 20 powrócił do miejsca zamieszkania, po czym zorientował się, że w domu nie ma jego kota, więc udał się go szukać na pobliskie posesje.

Z. Z. z latarką wszedł na posesję A. B.. Widząc przez okno, że ktoś chodzi po ogrodzie i świeci latarką z domu wyszedł brat właściciela posesji T. B.. Gdy zobaczył zataczającego się znanego mu z licznych agresywnych zachowań oskarżonego nakazał mu opuścić posesję. Z. Z. zaczął mu wówczas ubliżać i wygrażać. T. B. wobec braku chęci opuszczania ogrodu przez oskarżonego wypchnął go z terenu posesji, co spotkało się z dalszą słowną agresją Z. Z. pod jego adresem. T. B. po wyrzuceniu oskarżonego pozostał na swojej posesji i obserwował jego dalsze zachowanie.

Oskarżony szukając swojego zwierzęcia wszedł następnie na położoną w niedalekim sąsiedztwie posesję A. P. (1). Słyszac ujadanie psa A. P. (1) wyjrzała przez otwarte drzwi garażowe i trzymając psa nakazała oskarżonemu opuszczenie jej ogrodu. Z. Z. chodził jeszcze chwilę po jej posesji obok zaparkowanego tu auta po czym wyszedł. A. P. (1) widziała jeszcze jak oskarżony opuszczając jej posesję oddalił się wzdłuż drogi dojazdowej do drogi głównej, po czym przestała go obserwować i poszła położyć się spać.

Oskarżony po opuszczeniu posesji A. P. (1) z powrotem przechodził poboczem obok ogrodzenia i wjazdu do garażu A. B.. Widząc zaparkowany przy ogrodzeniu samochód T. B., który chwilę wcześniej wypchnął go z posesji schylił się po leżącą na przyście kamieni kostkę brukową i z bliskiej odległości celowo rzucił nią w tylną szybę auta. Na skutek uderzenia szyba pękła. Oskarżony, gdy spostrzegł, że w chwili wybicia szyby był obserwowany przez T. B. uciekł na swoją posesję. T. B. natychmiast zadzwonił po policję i przybyłym funkcjonariuszom opisał przebieg zdarzenia wskazując sprawcę uszkodzenia mienia. Jeszcze w trakcie czynności policyjnych na miejscu zdarzenia oskarżony podszedł do policjantów. Był wyraźnie nietrzeźwy, lecz odmówił poddania się badaniu na stan trzeźwości. Oświadczył, że nie ma nic wspólnego z wybiciem szyby w aucie.

Samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), w którym oskarżony uszkodził tylną szybę stanowił formalnie współwłasność żony T. B. M. B. oraz ich córki J. B.. Poniesiony koszt zakupu i wymiany zbitej tylnej szyby wyniósł 1085,63 zł. Obie współwłaścicielki auta złożyły wniosek o ściganie i ukaranie sprawcy uszkodzenia ich mienia.

Oskarżony Z. Z. ma obecnie 62 lata, posiada średnie wykształcenie, jest osobą bezrobotną, nie posiada prawa do zasiłku i pozostaje na utrzymaniu matki. Jest żonaty i ma jedno dorosłe dziecko. Jest współwłaścicielem gospodarstwa rolnego o pow. 0,1622 ha.

Oskarżony był już wcześniej karany za czyn z art. 226§1 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie :

częściowych wyjaśnień oskarżonego Z. Z. (k. 26-27), zeznań świadka T. B. (k. 27 oraz 27 w zw. z k. 1-2 zbioru C), zeznań świadka M. B. (k. 27), zeznań świadka R. J. (k. 28 oraz k. 28 w zw. z k. 10-11 zbioru C), zeznań świadka A. P. (2) (k. 43 oraz k. 43 w zw. z k. 4 zbioru C), częściowych zeznań świadka A. D. (1) (k. 33), częściowych zeznań świadka P. P. (k. 47), częściowych zeznań świadka P. S. (k. 49), notatki urzędowej z dnia 07.11.2015r. (k. 2 tomu I akt prokuratorskich dochodzenia), kosztorysu serwisowego (...) P. 661 z dnia 16.11.2015 roku powstałej szkody (k. 8 tomu I akt prokuratorskich dochodzenia), protokołu oględzin rzeczy z dnia 07.11.2015r. samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) i powstałej szkody (k. 3 tomu I akt prokuratorskich dochodzenia), protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie M. B. (k. 4-5 tomu I akt prokuratorskich dochodzenia), danych o karalności oskarżonego (k. 20-21 tomu I akt prokuratorskich dochodzenia), informacji w trybie art. 213§1a kpk (k. 22-23 tomu I akt prokuratorskich dochodzenia), zaświadczenia Urzędu Miasta P. (k. 24 tomu I akt prokuratorskich dochodzenia), notatki urzędowej (k. 38).

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie było go na miejscu, gdy doszło tu do wybicia szyby w aucie. Wskazał, że przebywał tego wieczoru od około godz. 18.00 w barze (...), gdzie z kolegą A. D. (2) spożywał alkohol i skąd wrócił do domu dopiero około godz. 21.00. Gdy wracał z baru policja zajęła mu drogę, ale on ich ominął i poszedł do domu. Później policjanci zawołali go do bramki, więc podszedł do nich i chwilę z nimi rozmawiał. Zaprzeczył, aby miał wybić szybę w aucie sąsiada. Oskarżony przyznał, że nie jest w dobrych relacjach z T. B. oraz to, że szukał w tym dniu swojego kota na sąsiednich posesjach. Wskazał jednak że było to około godz. 16 i był wtedy trzeźwy.

Wyjaśnienia oskarżonego Z. Z. tylko w niewielkim zakresie zasługują na wiarygodność. Wiarygodna jest ta część jego wyjaśnień, w których to przyznaje, że dnia 7 listopada 2015 r. przebywał w barze (...) ze znajomymi, gdzie spożył 4 piwa oraz to, że interweniowała tam wówczas wobec nietrzeźwego A. D. (1) policja. Okoliczności te potwierdzają zarówno zeznania przebywających z nim wówczas w barze (...), P. S. oraz P. P., jak też notatka policyjna z przebiegu tej interwencji. Nie polegają już jednak na prawdzie wyjaśnienia oskarżonego w zakresie podanej godziny jego powrotu do domu z tego baru, co wykluczyć miało możliwość jego sprawstwa co do zarzucanego mu czynu. Nie ulega bowiem wątpliwości Sądu, gdyż wynika to wprost z przywołanej notatki policyjnej, iż interwencja w barze wobec A. D. (1) miała miejsce około godz. 19.15. Pomimo, iż zarówno oskarżony jak i przebywający z nim wówczas w barze znajomi twierdzili więc przed Sądem, że do domu rozeszli się około godz. 21 to nie ulega dla Sądu żadnej wątpliwości, iż zrobili to właśnie około godz. 19.15 skoro wszyscy zgodnie stwierdzili, że do domów rozeszli się zaraz po odjeździe policji. Jest to tym bardziej niewątpliwe, że za powód wezwania policji wskazywali zgodnie chęć zamknięcia lokalu przez właściciela oraz to, że A. D. (1) z powodu nadmiaru spożytego alkoholu nie mógł o własnych siłach go opuścić.

Nie polega również na prawdzie pozostała część wyjaśnień oskarżonego, szczególnie w zakresie zaprzeczenia sprawstwu wybicia tylnej szyby w pojeździe własności M. B. oraz J. B.. Fakt celowego rzucenia kamieniem przez nietrzeźwego oskarżonego w szybę i jej rozbicia został zaobserwowany przez bezpośredniego świadka T. B., zaś jego wiarygodne w tym zakresie zeznania w połączeniu z protokołem oględzin pojazdu i relacją, jaką przekazał on natychmiast po zdarzeniu wezwanym na miejsce policjantom oraz telefonicznie swojej żonie – współwłaścicielce uszkodzonego pojazdu - M. B. dowodzą jednoznacznie niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego. Nie ulega też wątpliwości Sądu, iż rozbicie szyby przez oskarżonego nastąpiło na krótko przed godziną 20.15 to jest chwilą zgłoszenia przez T. B. tego faktu na policji i wezwania interwencji. Wynika to jednoznacznie i niepodważalnie z notatki urzędowej dokumentującej zgłoszenie i przebieg interwencji oraz zeznań interweniującej wówczas funkcjonariuszki policji R. J..

Oskarżony wbrew swoim kłamliwym wyjaśnieniom po opuszczeniu baru około godz. 19.15 miał więc sporo czasu by przemieścić się w rejon swojego miejsca zamieszkania i przedmiotowego zdarzenia, gdyż miejsca te dzieli zaledwie kilkaset metrów. Wiarygodne zeznania przybyłej na miejsce funkcjonariuszki policji R. J. w połączeniu z notatką z interwencji dowodzą również jednoznacznie wbrew wyjaśnieniom oskarżonego, iż przebywał on w pobliżu miejsca zdarzenia około godz. 20.15. Podszedł bowiem wtedy do policjantów i rozmawiał z nimi. W rozmowie tej zaprzeczył swojemu sprawstwu i odmówił badania na stan trzeźwości pomimo, iż był wyraźnie pod silnym działaniem alkoholu.

Również wskazana przez oskarżonego godzina, kiedy to miał poszukiwać swojego kota na posesjach sąsiadów nie jest prawdziwa. Wiarygodne zeznania A. P. (2) oraz T. B. dowodzą bowiem bezsprzecznie, iż Z. Z. będąc mocno nietrzeźwy wchodził na ich posesje w poszukiwaniu swojego kota na chwilę przed wybiciem szyby w samochodzie.

Mając powyższe na uwadze wyjaśnienia oskarżonego jedynie w niewielkim zakresie stanowią mogą podstawę ustaleń faktycznych sprawie.

W ocenie Sądu oskarżony Z. Z., chcąc uniknąć odpowiedzialności karnej podał wersję wydarzenia, która nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym w sprawie, zaś jego wyjaśnienia są nielogiczne i niespójne. Fakt, iż oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzuconego mu przestępstwa i podaje nieprawdziwą wersję wydarzeń świadczy jedynie o przyjętej przez niego linii obrony. Obrona ta nie znalazła jednak oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków A. B., gdyż są one logiczne, szczerze i spójne. Świadek szczegółowo opisał przebieg całego zdarzenia. Zeznał, że w godzinach wieczornych przebywał w swojej bratanicy i w pewnym momencie zobaczył, iż ktoś z latarką idzie po ich ogrodzie od strony bramki. Gdy wyszedł na zewnątrz zobaczył Z. Z., który był wyraźnie pijany, zataczał się i twierdził, że szuka swojego kota. Świadek nakazał mu opuszczenie posesji, a gdy ten nie chciał jej opuścić, a na dodatek zaczął być wobec niego agresywny i mu ubliżać, wypchnął go za ogrodzenie. To jeszcze bardziej rozjuszyło oskarżonego i spowodowało dalszą jego słowną agresję. Jak dalej zeznał T. B. obserwował on zachowanie oskarżonego po wypchnięciu go z posesji. Z. Z. udał się wówczas na pobliską posesję A. P. (2), która powodowana ujadaniem psa otworzyła drzwi od garażu i zapytała oskarżonego czego szuka na jej posesji. Po opuszczeniu posesji A. P. (2) oskarżony szedł koło ogrodzenia posesji przy którym zaparkowany był pojazd marki F. (...) własności żony i córki T. B., a który on tu wcześniej zaparkował. Świadek wyraźnie widział, jak mijając auto Z. Z. schylił się, wziął jeden kamień z przyzmy złożonych tu kamieni i rzucił nim w tylną szybę samochodu powodując jej rozbicie. T. B. widział moment rzucenia kamieniem i słyszał odgłos wybijanej szyby. Natychmiast wyszedł na drogę i oskarżony uciekł wówczas w stronę swojego domu. Świadek natychmiast telefonicznie powiadomił o zdarzeniu policję, a po jej przybyciu przedstawił im przebieg zdarzenia wskazując osobę sprawcę. Telefonicznie poinformował też o zdarzeniu swoją żonę.

Zeznania T. B. są logiczne, szczerze i przedstawiają rzeczywisty przebieg zdarzenia podając dodatkowo ewidentny motyw działania oskarżonego, który chciał niejako w ten sposób zemścić się za wyrzucenie go z posesji. Zeznania te znajdują pełne potwierdzenie w zeznaniach świadków A. P. (2), M. B. i R. J. oraz mogą i powinny stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał ponadto zeznania świadków A. P. (2), R. J. i M. B.. Świadkowie podali tylko to, co jest im rzeczywiście wiadome sprawie, zaś ich zeznania pełni korespondują z zeznaniami A. B.. Sąd nie odnalazł jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności ich zeznań przez co stały się one również podstawą ustaleń faktycznych Sądu.

Za częściowo wiarygodne uznać należy zdaniem Sądu zeznania świadków A. D. (1), P. S. oraz P. P.. Oceniając ich zeznania należy mieć na uwadze fakt, iż są oni znajomymi oskarżonego i często spożywają z nim wspólnie alkohol. W ich zeznaniach wyraźnie widać chęć procesowej pomocy oskarżonemu. Trzeba te mieć na uwadze, iż świadkowie ci zawnioskowani przez stronę obrony zeznawali przed Sądem ponad pół roku po zdarzeniu które opisywali. Tym też tłumaczyć należy nieścisłości w umiejscowieniu przez nich daty tego zdarzenia. W/w świadkowie potwierdzili fakt wspólnego przebywania z oskarżonym w dniu przedmiotowego zdarzenia w lokalu gastronomicznym (...) i

spożywania tu alkoholu. Przyznali też, iż wobec A. D. (1) interweniowała policji, bo był bardzo nietrzeźwy, nie mógł iść o własnych siłach, a właściciel chciał już zamknąć lokal. W tym zakresie ich zeznania nie budzą wątpliwości Sądu, gdyż znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej dokumentującej przebieg owej interwencji policji. Nie polega natomiast na prawdzie podawana przez świadków godzina opuszczenia lokalu i udania się do własnych domów. Skoro bowiem wraz z oskarżonym zgodnie podawali przed Sądem, iż właściciel chciał już zamknąć lokal oraz że zaraz po odjeździe policji wszyscy rozeszli się do domów to bezsporne pozostaje, iż miało to miejsce około godz.19.15, a nie jak podali chcąc niejako stworzyć alibi procesowe oskarżonemu około godz. 21.00. Wynika to niepodważalnie

z zestawienia ich zeznań z zapisem notatki urzędowej wskazującej czas interwencji i dokumentującej jej przebieg.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów ujawnionych w toku sprawy w postaci

protokołu oględzin rzeczy z dnia 07.11.2015r. samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) i powstałej szkody, protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie M. B., kosztorysu serwisowego (...) P. 661 z dnia 16.11.2015 roku, danych o karalności oskarżonego, informacji uzyskanej w trybie art. 213§1a kpk, zaświadczenia Urzędu Miasta P., notatki urzędowej z dnia 7.11.2015r. dokumentującej interwencję policji w barze (...) oraz notatki urzędowej z dnia 7.11.2015 r. dokumentującej interwencję policji po wezwaniu T. B. związanym z wybitą szybą w pojeździe. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony postępowania a ich prawdziwość nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń Sądu.

Kosztorys serwisowy firmy (...) 661 z dnia 16.11.2015 roku stanowił podstawę ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie wysokości powstałej szkody. Nie ulega żadnej wątpliwości, iż dokument ten obrazuje rzeczywistą wartość szkody spowodowanej czynem oskarżonego. Stwierdzone w dokumencie uszkodzenia pojazdu znajdują pełne potwierdzenie w protokole oględzin pojazdu. Wykonana kalkulacja jest szczegółowa i rzetelna. Nie budzi ona nawet najmniejszych wątpliwości Sądu, albowiem wykonał ją renomowany i kompetentny ku temu serwis samochodowy. Sporządzony kosztorys serwisowy nie był też kwestionowany przez żadną ze stron ani też obrońcę oskarżonego.

Karta karna dowodzi uprzedniej karalności oskarżonego, zaś zaświadczenie Urzędu Miasta P. jego sytuacji majątkowej.

Biorąc pod uwagę ustalony stan faktyczny, Sąd uznał, że oskarżony Z. Z. w dniu 7 listopada 2015 roku w P., woj. (...) umyślnie dokonał uszkodzenia samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) poprzez wybitcie tylnej szyby używając do tego kostki brukowej powodując straty w wysokości 1085,63 zł na szkodę M. B. i J. B., czym zrealizował ustawowe znamiona czynu zabronionego z art. 288§1 kk.

Szczególnym przedmiotem ochrony przestępstwa przewidzianego w art. 288§1 kk jest własność, posiadanie oraz inne prawa do rzeczy. Przestępstwo z art. 288§1 kk polega na niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatnej do użytku cudzej rzeczy. W pojęciu uszkodzenia mieści się wszelkie zachowanie, które w mniejszym lub większym stopniu oddziałuje na całość rzeczy, prowadząc do naruszenia jej substancji, istotnych właściwości decydujących o jej przeznaczeniu i możliwościach wykorzystywania. Typ czynu zabronionego, o którym mowa w art. 288§1 kk ma charakter umyślny, przy czym umyślność może wystąpić zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i wynikowego. Z umyślnym popełnieniem czynu zabronionego mamy więc do czynienia wówczas, gdy sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić (zamiar bezpośredni) albo przewidując możliwość jego popełnienia, godzi się na to (zamiar ewentualny).

Z. Z. jest skonfliktowany z częścią sąsiadów w tym z T. B.. W dniu przedmiotowego zdarzenia był nietrzeźwy i poproszony przez T. B. o opuszczenie posesji na którą wtargnął, nie chciał tego uczynić i używał do niego słów wulgarnych. Po wyrzuceniu go z posesji, w ewidentnym za to odwecie, przechodząc obok pojazdu rzucił kamieniem w jego tylną szybę powodując jej rozbicie. Jego działanie było objęte umyślnością w zamiarze bezpośrednim. Miał świadomość swojego postępowania i chciał uszkodzić zaparkowany samochód. W wyniku rozbicia szyby powstała szkoda w wysokości 1085,63 złotych.

Zdaniem Sądu oskarżonemu można i należy także w przedmiotowej sprawie postawić zarzut winy to jest zarzut, iż mając taką możliwość nie dał posłuchu normie prawnej zabraniającej celowo uszkadzać czyjąś rzecz. Nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę oskarżonego.

Uznając oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 288§1 kk Sąd przy zastosowaniu art. 37a kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go w tym czasie do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 (czterdziestu) godzin miesięcznie.

Przestępstwo jakiego dopuścił się oskarżony zagrożone jest sankcją do 5 lat pozbawienia wolności, stąd też możliwe jest przy zastosowaniu art. 37a kk wymierzenie mu kary łagodniejszego rodzaju, to jest kary ograniczenia wolności, co Sąd uznał w przedmiotowej sprawie za zasadne.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i stopień jego zawinienia, jak też potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kara w ocenie Sądu będzie oddziaływać na oskarżonego zarówno zapobiegawczo jak i wychowawczo.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił również właściwości i warunki osobiste sprawcy, które co prawda nie są ściśle związane z czynem przestępczym, jednakże mają wpływ na wymiar kary, gdyż pozwalają ją ściśle indywidualizować.

Na niekorzyść oskarżonego świadczy więc jego dotychczasowa karalność oraz fakt dopuszczenia się przestępstwa pod znacznym wpływem alkoholu.

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny. Wpływ na to mają bowiem jego elementy zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe. Przede wszystkim wskazać należy, iż oskarżony swoim czynem wyrządził pokrzywdzonym dotkliwą szkodę. Kierował się poczuciem chęci zemsty za to, iż został wypchnięty z posesji, gdzie notabene przecież bezprawnie i wbrew woli właścicieli przebywał. Z pełną premedytacją powziął zamiar zniszczenia pojazdu i zamiar swój zrealizował.

W toku całego postępowania nie wyraził nawet najmniejszej skruchy. Nie próbował przeprosić pokrzywdzonych za swój wyrządzający im szkodę czyn.

Oskarżony nie jest skłonny do jakiegokolwiek autorefleksji i nie wykazuje jakiegokolwiek skruchy odnośnie swojego zachowania. W toku postępowania przyjął postawę mającą zdjąć z niego jakąkolwiek odpowiedzialność karną za spowodowane przestępstwo.

Zdaniem Sądu kara wymierzona oskarżonemu jest jak najbardziej celowa, a zarazem jest to kara sprawiedliwa, adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Kara ta z pewnością spełni również pokładane w niej cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego. Przekona ona także społeczeństwo o nieopłacalności naruszania porządku prawnego i w konsekwencji przyczyni się do utwierdzenia prawidłowych postaw społeczeństwa wobec prawa i przeświadczenia, iż sprawcy tego rodzaju przestępstw nie mogą czuć się bezkarni i zawsze muszą się liczyć z nieuchronnością poniesienia prawnych konsekwencji swoich czynów. Praca społecznie użyteczna do wykonania której zobowiązany będzie oskarżony przyczyni się do jego resocjalizacji i wdrożenia go do obowiązku przestrzegania norm społecznych i prawnych w przyszłości. Oskarżony jest osobą bezrobotną a jego stan zdrowia nie sprzeciwia się wykonywaniu takiej już ze swojej natury resocjalizującej kary.

W związku z tym, że następstwem czynu Z. Z. było powstanie szkody, Sąd w punkcie II wyroku na zasadzie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych M. B. i J. B. solidarnie kwoty 1085,63 (jeden tysiąc osiemdziesiąt pięć złotych 63/100).

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie przepisów powołanych w pkt III wyroku uznając, iż zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych oraz opłat jest obowiązkiem Sądu i opiera się na ogólnej zasadzie, w myśl której każdy, kto przez swój czyn spowodował postępowanie karne, zobowiązany jest do ponoszenia wszystkich wydatków

z tym postępowaniem związanych. W skład wydatków postępowania weszły wydatki Skarbu Państwa związane z ustanowieniem przez Sąd na wniosek oskarżonego obrońcy z urzędu.

Odstąpienie od tej ogólnej reguły zasądzania kosztów sądowych i opłaty uzależnione jest od warunków określonych w art. 624 kpk oraz art. 17 pkt 1 i 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych, które jednak w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły.

W punkcie IV wyroku Sąd po myśli powołanych tu przepisów ustawy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy ustanowionego na wniosek oskarżonego z urzędu koszty zastępstwa procesowego, które nie zostały uiszczone przez oskarżonego ani w całości ani w części. Na koszty te składa się $\frac{1}{2}$ opłaty minimalnej, powiększona o 20% dodatek za każdy kolejny dzień rozpraw oraz podatek VAT.